

Peter Mayle

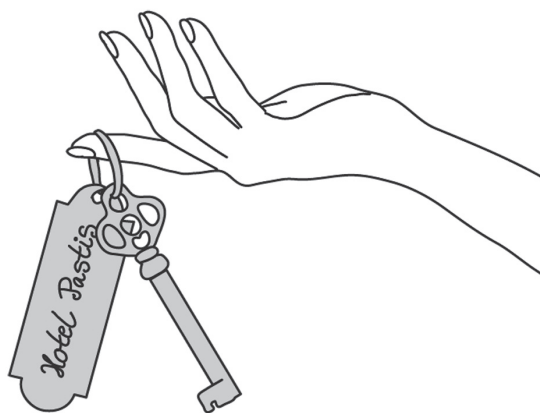
Autor knihy Rok v Provençi

HOTEL
PASTIS

Peter
Mayle

HOTEL
PASTIS

Peter Mayle
HOTEL PASTIS

Czech edition © Argo, 2018

Copyright © Peter Mayle, 1993

Translation © Paul Millar, 2004, 2018

ISBN 978-80-257-2432-3 (váz.)

ISBN 978-80-257-2511-5 (e-kniha)

„Problém rozvodu spočívá zejména v tom,“ prohlásil Ernest a položil podnos s čajem na bednu, „že se pak vždycky musí začít od píky. Jen se podívejte třeba na tady to. Druhý takový se nenajde. Pro ni je toho pochopitelně škoda.“

Simon Shaw vzhlédl a podíval se, jak jeden ze stěhováků balí do bublinkového plastu obraz od Hockneye. Muž se ohnul a vystavil na odív ochrannou známku britské dělné třídy, puklinu mezi půlkami vykukující mezerou mezi tričkem a ušmudlanými džínami na půl žerdě. Ernest si posmrknul a uličkami mezi hromadami drahých předmětů, které se v souhlase s rozvodovou dohodou měly vydat na cestu do exkluzivní londýnské chaloupky paní ex-Shawové, adresa Eaton Mews South, prokličkoval zpátky do kuchyně.

Simon si usrknul čaje ze směsi Lapsang Souchong s Earl Grey, kterou Ernest obřadně připravil, a zamyslel se nad svým okolím.

Všichni mu říkali, že v centru Londýna by lepší dům našel. Velký a elegantní, krásně schovaný na konci tichého náměstíčka v Kensingtonu. Caroline to vzalo tři roky a bůhví kolik peněz, než dům takhle dokonale zařídila a vybavila do ohromujícího pořádku, ve kterém jakékoliv nesrovnalosti každodenního života prostě nepřicházely v úvahu. Barvy nanesené na stěny a stropy textilními válečky, umělecky vybledlé,

starožitné hedvábné záclony, které dosahovaly až na podlahu, krby z osmnáctého století dovezené z Francie, ručně vyšívané polštáře a stolky plné pečlivě uspořádaných drobnůstek. Prostě dům do časopisu.

Její přítelkyně – hubené a elegantní, přežívající jen na salátech a toliko občasné darebné sklence suchého bílého vína – nad tím domem jen kvokaly. Caroline a její tým návrhářů jej zbožňovaly. Simon si tu vždycky připadal jako nepořádný vetelec a zapaloval si jen pokradmu, a to výhradně ve své vypanělované studovně, protože Caroline pach doutníku v obývacím pokoji nesnášela, nebo vlastně také proto, že nějaká vychrtlá postava pohlaví ženského pokoj právě přestavovala za účelem fotografické studie vznešeného živobytí ve velkém městě.

Došlo to až tak daleko, že si Simon ve svém vlastním domě připadal coby návštěva a trávil pracovní dobu v kanceláři a večery se zákazníky, zatímco Caroline pořádala večírky a s jemným sarkasmem v hlase žertovala, že z ní reklama udělala vdovu. Pokud se Simon náhodou vrátil předtím, než hosté odešli, Caroline ho představila jako chudáčka drahouška, který musí tak těžce dřít. Na obvinění pronášená se sevřenými rty, že je pořád pryč, že je pořád unavený, že se zajímá jen o obchody a že ji zanedbává, došlo, až když byli sami. Ano, nedalo se to nazvat jinak – zanedbává ji. Odtud pak vedla jen krátká stezička k Tě Druhé v podniku, což měla být Simonova sekretářka, která se tam zdála být kdykoliv, ať Caroline volala, kdy chtěla. O sekretářkách Caroline věděla všechno. Byla totiž jednou z nich. Když se Simon rozváděl se svou první ženou, byla mu neustále v patách, samá sympatie a krátké sukně. Tehdy si na ty dlouhé hodiny nestěžovala.

Vlastně jí to muselo být jasné, že žádná Ta Druhá nebyla. Simon neměl k nevěrám žádné soukromí. Jeho život se točil kolem druhých lidí, a pokud šlo o to točení, když si chtěl natočit vodu do vany, natočil mu ji tam Ernest. Bitva o vanu byla jednou z mála bitev, které Caroline prohrála, a od té doby byla

s Ernestem na válečné noze. S tím vztahem mezi vámi dvěma mužskými není všechno tak docela v pořádku, trumfovala občas během oněch půlnočních hádek. Připadalo jí to nezdravé.

Ernest pracoval pro Simona již téměř deset let. Začal jako jeho řidič v době, kdy podnikový autopark obsahoval jedinou obstarožní fordku. Pomalu se stal nepostradatelným coby manažer Simonovy existence: na část úvazku komorník, na část tajemník, na část důvěrník, částečně i přítel, mistr na detaily, a ve svém počinání zcela neúnavný. Byl kvalifikovaný mechanik Rolls-Royce, odborník na aranžování květin a daleko lepší kuchař, než by Caroline mohla kdy doufat, že z ní bude. Ernest nesouhlasil s Carolininou rozmařilostí, s jejími společenskými ambicemi a s katastrofálním nedostatkem znalostí týkajících se domácnosti. Ona ho nenáviděla, protože se ho nemohla zbavit. V tomto křížovém ohni strávil Simon celá léta. A teď naštěstí tomu byl konec. Co to vlastně Caroline řekla, když odcházeli po rozvodovém řízení od advokáta? Così o tom, že mu byl Ernest svěřen do péče.

„Promiňte, pane šéf.“ Stáli před ním dva stěhováci s rukama plnýma potahů. „Teď bysme vzali ten gauč, jo? Do Eaton Mews, že jo, jako všechno?“

„A ten hrnek a podšálek chcete také?“

„My jsme tu jen na práci, šéfe. Děláme jenom to, co nám řeknou.“

„A neříkejte mi šéfe.“

„Jak chceš, brácho.“

Simon to vzdal a odešel dveřmi do obývacího pokoje, který mu připadal jako nahý. Vedle v kuchyni řinčel nádobím Ernest a pískal si melodii, kterou Simon rozšifroval jako předehru od Rossiniho. Caroline klasickou hudbu nenáviděla. Opery v Glyndebournu vydržela jen ze společenských důvodů, a také proto, že dostala novou róbu.

Kuchyni měl Simon z celého domu nejraději. Zčásti proto, jak si teď uvědomil, že se tam Caroline málokdy vyskytovala.

Navrhli si ji s Ernestem napůl a po svém a vybavili ji na profesionální úrovni sporákem „Le Cornu“ velikosti menšího tanku, pánvemi z nejtěžší litiny a mědi, noži a sekáčky a řeznickými prkny ze špalíčků, chlazenými mramorovými deskami na těsto, dvěma obrovskými lednicemi z nerezů a oddělenou umývárnu na konci. Uprostřed, na naolejovaném teakovém stole, stály láhve a dekantéry, které Ernest zachránil z baru v salonu. Když uviděl Simona, přestal si pískat.

„Volala Liz,“ oznámil. „V šest máte schůzi správní rady a pak máte volat toho investičního analytika od Goodmansů, jak je to s těmi předpověďmi z minulého čtvrtletí.“ Ernest nahlédl do poznámkového bločku u telefonu. „A z realitní kanceláře chtějí vědět, jestli by mohli někomu ukázat dům již zítra. Je to hudebník nebo co – ať už to podle současné módy znamená cokoliv.“

„Patrně pomocný bubeník z nějaké rockové skupiny.“

„Něco takového, vážený a milý. Partaj sice nevhodná, ale co se dá dělat? To jsou ti, co mají prachy.“

Simon si odstavil židli od stolu a ztěžka na ni klesl. Bolelo ho v zádech a košile ho škrtila. Nějak poslední dobou přibral na váze. Příliš mnoho obchodních obědů, příliš mnoho schůzí, nedostatek pohybu. Pohlédl na Ernesta, který se přiznával ke čtyřiceti osmi létům, ale vypadal o deset let mladší – štíhlý, s úzkými a hladkými tvářemi, krátce přistřiženými světlými vlasy, bezchybně oblečený do tmavomodrého obleku a bílé košile, ani bříško, ani podbradek. Výsledek dlouhých let sebezapírání, pomyslel si Simon. Šeptanda v agentuře sice tvrdila, že si Ernest během jedné ze svých exotických dovolených nechal dělat plastiku, ale Simon věděl, že Ernest používal krém od jednoho z dermatologů v Harley Street – padesát liber za tubičku – a účtoval to jako výdaje za kancelářské potřeby. Jeden z malých bonusů pro Ernesta.

„Mám vám zavolat Liz?“ Ernest zdvihl telefon, jedno obočí nahoru, hlavu na stranu, ústa našpulená.

„Ern, dneska už ne. Dnes už na to nemám žaludek. Zeptej se Liz, jestli to nemůže odložit na zítřek.“

Ernest přikývl a Simon se natáhl pro jednu z láhví na stole. Laphroig. Sklenice již byly v bednách, a tak si nalil do šálku na čaj a napůl poslouchal, co Ernest říká.

„... no dobře, pokud to tedy pana Jordana znepokojuje, tak ať si zajde do zahrady na žízaly a dá si jich plný talíř. Pan Shaw musel tu schůzku odložit. Měli jsme tu děsný den. Rozmontovávají nám domov pod nohama a necítíme se coby kapitán průmyslu.“

Ernest pohlédl na Simona, naslouchal tomu, co Liz říká, a zakoulel očima směrem vzhůru. Skočil jí do řeči:

„Já vím, já vím, já vím. S tím trpaslíkem od Goodmansů si poradíme zítra, až se budeme znovu cítit ve své kůži. Pokuste se o drobet diplomacie, vážená. Takovou tu malinkatou nevinnou lež. Víím, že to umíte, když chcete. Slyšel jsem vás švitořit s tím vaším přítelem.“

V odpověď zakoulel očima a telefon si podržel o něco dál od ucha.

„A vám také, vážená. Ráno na viděnou.“

Položil telefon, podíval se na ten šálek před Simonem a zamračil se. Otevřel jeden z kartonů, vyňal křišťálovou sklenici, vyleštil ji hedvábným kapesníkem z kapsičky a nalil do ní slušnou míru whisky.

„Tak, tady.“ Odstranil šálek a položil jej do dřezu. „Chápu, že na nás dolehly těžké chvíle, ale úroveň musíme dodržovat. Trošku vody do whisky?“

„Co na to řekla?“

„Ále, jako obvykle. Nářky a skřípání zubů.“ Ernest pokrčil rameny. „Zdá se, že jste správně radu odložili již dvakrát a všichni z toho mají záchvaty. Obzvláště pan Jordan, ale pan Jordan, jak je nám známo, dostává záchvaty kvůli každé maličkosti.“

Což byla svatá pravda. Jordan, jehož talent pro vyjednávání s těmi nejtupějšími zákazníky se vyrovnal pouze jeho

vysokému mínění o sobě samotném, se bude cítit dotčen. Simon si v duchu udělal poznámku, že ho bude muset ráno trochu pomasírovat, a zhluboka se napil. Cítil, jak mu ten doušek klouzá dolů, a uvědomil si, že celý den neměl v ústech ani sousto.

A večer, konečně, měl volno. Mohl by si zajít třeba do Connaughtu a usadit se u stolu v rohu s knihou, ale nechtělo se mu jíst samotnému. Mohl by zavolat známým, ale večere se známými by znamenala vyhýbat se hovoru na téma Caroline a rozvod. Večere s někým z agentury by znamenala obvyklé klepy o starých zákaznících, o vyhlídkách na nové zákazníky a kancelářskou politiku. Pohlédl na druhý konec stolu a zamžoural proti slunci, jehož paprsky se mu odrážely od láhví přímo do očí. Tahle místnost mu bude scházet.

„Ern, co děláš dnes večer?“

Ernest vycouval ze spižírny s náručí talířů. Položil je na stůl a zastavil se s jednou rukou na tváři a druhou na lokti. Poněkud teatrálně, ale ladně.

„Mno. Nějak se nemohu rozhodnout, jestli mám jít na maškarní bál do Wimbledonu nebo na gala karé do Hvězdy Indie.“

„A co kdybychom povečeřeli doma, tady v kuchyni? Ještě jsme to nikdy neudělali a příští týden dům už může být pryč.“

„Náhodou čirou,“ řekl na to Ernest, „bych si na to mohl udělat čas.“ Usmál se. „Úplně podle mé chuti. Večere Páně. Na co bychom měli chut?“

„Vzal jsem ze sklepa láhev Château Petrus ‘73, než to naložili. Tudíž něco, co by se k tomu hodilo.“

Ernest se podíval na hodinky. „Za hodinu jsem zpátky. Třeba byste mohl zatím zavolat toho trpaslíka od Goodmansů. Aspoň byste to měl za sebou.“

Simon odešel do studovny a po cestě slyšel, jak se zavírají domovní dveře, a zvuk velkého mercedesu. Studovnu dočasně obsadili stěhováci a užívali ji coby závodní jídelnu. Byl to pokoj elegantní, ale – až na telefon na podlaze – prázdný. V rohu, kde stával psací stůl, stála Simonova aktovka a na obrácené bedně

se stopami řady stěhováckých svačin se o místo praly hrnky od čaje, stará elektrická konvice, vylouhované sáčky čaje, otevřená láhev mléka a bulvární plátek. Křišťálový popelník, zbylá polovina páru, který Simon koupil v drahém obchodě, byl plný špačků. Ve vzduchu visel pach po rozlitém mléce, kouři a potu. Simon otevřel okno, v sebeobraně si zapálil doutník, posadil se na zem a zdvihl telefon.

„Goodman Brothers, Levine, Russel and Fine.“ Telefonistka zněla unuděně a podrážděně, jako by ji vyrušil z nějaké důležité činnosti, pilování nehtů či četby *Cosmopolitanu*.

„Pana Wilkinsona, prosím. Tady je Simon Shaw.“

„Lituji.“ Znělo to, jako by z toho měla radost. „Pan Wilkinson má poradu. Kdo jste říkal, že volá?“

„Shaw. Simon Shaw. Ze společnosti Shaw Group. Umíte-li počítat, představil jsem se tedy již čtyřikrát. Pan Wilkinson mi volal. Říkal, že je to důležité. Shaw jméno mé. Mám vám to nahláskovat?“

Slyšel, jak si vzdychla způsobem zřejmě jí vlastním. „Podívám se, jestli mohu pana Wilkinsona vyrušit.“

Proboha. Napřed ten génius na druhém konci drátu a teď, zatímco se Wilkinson rozmýšlel, jestli se má nebo nemá nechat vyrušit, se ozvalo Ravelovo *Bolero*. Nebylo to poprvé, co si Simon říkal, že možná udělal chybu, když podnik zapsal na burze.

Ravela přerušili uprostřed taktu a ozval se Wilkinsonův mírně povýšený hlas. „Pan Shaw?“

Očekával snad někoho jiného? „Dobré odpoledne,“ odpověděl Simon. „Chtěl jste se mnou mluvit?“

„Ovšemže, pane Shawe. Právě máme poradou o vašich předpokladech na čtvrté čtvrtletí.“ Zněl jako chirurg posuzující obzvláště závažný případ hemoroidů. Simon uslyšel šustění papírů. „Ty vaše předpovědi – můžete mě opravit, budete-li chtít – zahrnují čtyřicet procent vámi předpokládané roční fakturace.“

„Správně.“

„Aha. A nemyslíte, že vzhledem k současnému stavu malo-prodeje to může být poněkud optimistické? Promiňte mi, ale musím vám připomenout, že pokud jde o reklamu, finanční instituce jsou v současné době poněkud nervózní. Nejsou příliš spokojené. Návratnost není taková, jak by čekaly. Nebylo by záhodno, abyste se ve vašich prognózách poněkud umírnili? Co vy na to?“

A už je to tu zase, řekl si Simon. Lekce číslo jedna se znovu opakuje. „Pane Wilkinsone, reklamní obchod vydělává nejvíce v posledním čtvrtletí roku. A to každoročně, i když vám to může připadat divné. Vánoce totiž bývají v prosinci a obchody inzerují, spotřebitelé nakupují. Kdekdo utrácí. Teď je konec září a všichni již zainvestovali. My máme již zamluvený jak vysílací čas na reklamy, tak i stránky v tisku...“

„Zamluvený neznamená zaplacený, pane Shawe. To všichni víme. Máte jistotu, že vaši klienti stojí na pevných základech? Ověřili jste si, že nedojde k fúzí či převzetím podniků nebo k vytunelování? Jsou všichni spolehliví, pokud jde o finanční prostředky?“

„Pokud vím, tak ano.“

„Pokud vím, tak ano.“ Wilkinson udělal malou přestávku, aby jeho kritika dostala tu správnou váhu. Byl to muž, který užíval mlčení místo kbelíku studené vody.

Simon to zkusil znovu. „Pane Wilkinsone, pokud nedojde k jaderné válce nebo morové ráně, k těm výsledkům, které jsme naplánovali, dospějeme. Nastane-li jaderná válka nebo morová rána, spláchně nás to všechny, včetně celého průmyslu ve Velké Británii, a dokonce i včetně Goodman Brothers.“

„Spláchně, pane Shawe?“

„Konec. Konec obchodu, pane Wilkinsone.“

„A tak. Takže k těmto vašim nepříliš užitečným poznámkám nemáte co dodat?“

„Za posledních devět let, pane Wilkinsone, rok co rok, jak si jistě dobře pamatujete, vykazuje moje agentura každoročně

vyšší obrat a vyšší zisk. Tento rok si zatím vedeme tak dobře jako dosud nikdy. Do konce roku máme asi tak devadesát dní a nemáme žádných důvodů k obávám, že bychom rozpočet nedodrželi. Co ode mne chcete? Tiskové komuniké? Kdybyste vy lidé pořádně rozuměli reklamě, nebylo by zapotřebí každý měsíc vést podobné diskuse.“

Wilkinson nasadil pedantský tón. Finanční profesionálové používají pedantismus jako útulek před možným sporem. „Domnívám se, že finančníci chápou reklamní obchod velice dobře. Víme, že trochu opatrnosti a realismu by reklamě prospělo.“

„Houbelec.“ Simon praštil telefonem a posypal si při tom kalhoty popelem. Vstal a vyhlédl oknem ven na náměstí. Večerní slunce se v plochem úhlu odráželo od žloutnoucích listů na stromech a náměstí vypadalo, jako by ho poprášili zlatým prachem. Snažil se vzpomenout, jak vlastně vypadalo na jaře a v létě, a uvědomil si, že si toho vlastně nikdy nevšiml. Bylo to dosti dávno, co naposledy vyhlížel z okna. Trávil život tím, že se díval na lidi, lidi v místnostech, na personál, na zákazníky, jimž bylo nutno podkuřovat, na Wilkinsona, na správnou radu a na novináře, jimž bylo třeba vzdorovat. Vlastně ho ani neudivovalo, že je Caroline všechny nenáviděla. Ta se alespoň mohla utěšovat tím, že mohla utrácet.

Od té doby, kdy vyšlo najevo, že celé jeho manželství byl omyl, se mu dařilo na ně příliš nemyslet. Proměna sekretářky v manželku bohatého muže Caroline úplně změnila. Vlastně je spíš pravda, že to byla vždycky kráva, byť v rouše dekorativním. No, je to za námi, až na ty alimenty. A stal se opět, jak se Ernest v jedné příhodné chvíli vyjádřil, veselým starým mládencem.

Přešel halu a dokouřil doutník v obývacím pokoji. Kdosi mu kdysi řekl, že vůně dobrého Havana v prázdném domě může zvednout cenu i o několik tisíc. Tak zvaná podprahová inzerce. Nechal doutnající zbytek v krbu a vrátil se do kuchyně.

Vystrachal láhev Petrusa a něžně ji postavil na stůl. Vychutnal si rituál opatrného otvírání láhve: čistě odříznout olověnou

čepičku a vytáhnout dlouhatánskou zátku na jeden pomalý, ale rovnoměrný zátah. To bylo ale víno! Bednička tisíc liber, pokud se vám ovšem podaří jednu někde najít. To by vlastně bylo něco, vlastnit proslavenou vinici. Bez prezentací pro zákazníky, bez idiotů z finančních institucí, bez správních rad – jen pár hektarů šterku a jílu a na konci každého roku nektar. Podržel láhev proti světlu a začal to hutné a bohaté víno přelévat do dekantéru. Jak uviděl první známky sedliny v hrdle láhve, přestal. I na vzdálenost natažené paže si uvědomil silný nasládlý buket.

Jen co položil dekantér na stůl, zaslechl Ernestův lehký tenor až od hlavních dveří. Zpíval si „Piknik pro medvídky“. Simon se musel smát. Rozvod byl Ernestovi zřejmě silně po chuti a od té doby, co Caroline zmizela z domu, se mu zřetelně zlepšila nálada.

„Takže!“ dal se slyšet Ernest, jak pokládal nákupy na stůl. „Ta hala s potravinami u Harrods již zdaleka není to, co bývala. Udělali z ní zoologickou zahradu. Lidé v adidaskách a v teplácích s rozkrokem až na zem, angličtinu v podstatě neslyšíš, a ti chudáci za pultem lítají jako šílení. Ptám se, kde jsou ty doby graciózní rozvláčnosti? No nic. Podařilo se mi uprchnout, včetně zásob dostačujících na jedno prosté venkovské jídlo.“

Sundal si sako, vzal si kuchyňskou zástěru a dal se do vybalování nákupu. „Navrhuji začít teplým salátem, podle mého s plátky husích jater, a pak vaše oblíbené jídýlko.“ Vytasil se s boubelatým jehněčím stehýnkem. „Na česneku s flažolety. A na závěr...“ rozbalil dva balíčky sýrů a vystavil je na odív, „... trošku Brillat-Savarin a malý ostrý Cheddar...“

„Nic lepšího mít nemůžeme,“ řekl na to Simon. Otevřel ledničku a vyndal z ní láhev šampaňského. „Doufám, že se zpronevěříš svým celoživotním návykům.“

Ernest vzhlédl od stroužků česneku, které loupal. „Jednu skleničku, jen tak na povzbuzení šéfkuchaře,“ odvětil a odložil nůž.

Simon vytočil z láhve korek a naplnil dvě sklenice.

„Na zdraví, Ern. Díky za to, že ses o všechno tak postaral.“
Zamával rukou směrem k bednám narovnaným u zdi.

„Mnoho štěstí, vážený a milý. Ale to, že odsud odcházíte, vám líto nebude, že ne? Vždyť jste se tu nikdy necítil jako doma.“

„Asi ne.“

Napili se.

„Pokud bych mohl něco dodat,“ řekl Ernest, „stav vašich kalhot neodpovídá úrovni tohoto večírku. Rozhodně ne úrovni tohoto vína.“

Simon se podíval na šedou šmouhu od popele doutníku a snažil se ji oprášit.

„Ne, ne, ne. Vtíráte to do látky, a ne naopak. Co by tomu řekl náš krejčí? Jděte a převlečte se, já si tu zatím poradím. A ty kalhoty nechte venku, zítra se na to podívám.“

Simon si vzal sklenici s sebou a dal se po širokém schodišti nahoru do míst, kterým návrháři interiérů říkali panská suita. Jak prošel kolem špalíru vestavěných skříní, v nichž visívaly tucety šatů, které se nevešly do oblékárny, bylo stále ještě v ovzduší cítit – i když jen slabounce – voňavku, již Caroline užívala. Odtlačil skládací dveře a vešel. Na podlaze ležela hromada věšáků a změť igelitových sáčků se jmény jako Joseph, Max Mara a Saint Laurent – pomačkané suvenýry z půl tuctu butiků na Knightsbridge. V koutě ležel pohozený pár béžových a černých lodiček od Chanela, s podrážkami sotva škrtnutými. Proč je tu nechala? Simon je zvedl a uviděl škrábnutí na jednom z podpatků. Vyhodila dvě stě padesát liber jen proto, že na botě byla neviditelná jizva.

Položil boty zpět, svlékl se a šaty odložil na postel s nebesy. Pro Carolinin nový dům byla nadměrná. Letmo si pomyslel, kdo asi v ní bude spát, až se dům prodá. On sám tu zatracenou postel nenáviděl. Se všemi těmi nadrchanými závěsy a vzdouvajícími se záclonami si připadal jako vetřelec ve svatyni návrhářů interiérů. Vlastně, celý dům mu tak připadal.